

ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΤΟΥ 1897
ΠΕΣΟΝΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΙΟ^{ΟΥ} ΠΕΖ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Τῆς ἐκκλησιᾶς τὸ σήμαντρο π' ἀντιλαλεῖ μονάχο,
σὰν μυριολόγι θλιβερὸ στῆς ἐρημιᾶς τὸ βράχο.
Ποῦ ἡ γλυκεῖά του ἡ φωνὴ ἀπλώνει στὸν ἀγέρα,
καὶ συναρπάζει ταῖς καρδιαῖς τοῦ κόσμου τὸν πατέρα.
Δίνει ζωὴ καὶ στοὺς νεκροὺς κίβλο μὲ μιᾶς στὸν ἄδη,
σβύνει, σκορπάει τὸ παγερὸ τοῦ τάφου τοῦ σκοτάδι.
Κ' ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴν ἄφανη μερῖὰ τοῦ κάτου κόσμου,
φανταστικ' ἀνασταίνονται καὶ προβοδοῦν ἐμπρὸς μου.
Γιὰ ἰδέτ' ἐκεῖ πῶς φτερουγοῦν σὲ κόκκαλα σπαρμένα,
ἀνδρειωμένονε ψυχᾶς καὶ νεῖατα σκοτωμένα.
Τὸν Χάρη τὸν ἐθειλοντὴ π' ἀτρόμητος στὴ πάλι,
ἐχύθη τὴν πατρίδα μας γιὰ νὰ δοξάσῃ πάλι,
τὸν ἀκλουθάει τ' ἀτίμητο τοῦ λόγου παλληκάρι,
ὁ λοχαγὸς ὁ Σολωμὸς σὰν γίγας σὰν λιοντάρι.
Τοῦ Μαυρομμάτη ἡ ψυχὴ ἡ μυριοαγαπημένη,
ὁ Παπαϊωάνν' ὁ Πρίφτης μας οἱ σπαθολιανισμένοι.
Ὁ Λιαροκάπης παρ' ἐκεῖ μὲ τὴν γλυκεῖα μορφὴ του,
ποῦχε χαρὰ τὸν πόλεμο ἢ ἀτρόμητος ψυχὴ του.
Μὲ τὸ Φραγκοῦδη πῶπσε μὲ τ' ὄπλον του στὸ χέρι,
γιὰ τῆς πατρίδος τὴν τιμὴ τοῦ Γοημποβου τὰ μέρη.
Κι' ὁ Χαραλάμπους πῶπλυνε μὲ αἷμα κάθε κρῖμα.
Προβάλλον ἀπ' τὸ Πάνθεον τοῦ γένους τ' ἅγιο Βῆμα,
κ' ἄλλοι συνάδελφοι πολλοί, λεβέντες παλληκάρια,
στρατιῶτες νεῖατα καὶ χαρὰ λουλούδια καὶ λιοντάρια.
Ὅπου φοροῦν γιὰ σάβανον Σημαῖαν ἀγιασμένη,
Σημαῖα φλογόγεννητη αἱματοβαφτισμένη.
Μαζὺ μ' αὐτοὺς ἐπρόβαλε σὰν χαραυγῆς ἀστέρι,
στὴν εὐωδιὰ τοῦ λιβανιοῦ ὁποῦ σκορπᾷ τ' ἀγέρι,
καὶ μιὰ ψυχὴ ποῦ μάρτυρα ἀγιασμένου μοιάζει.
Οἱ ἄλλαις ψυχᾶς τὴν προσκυνοῦν κ' ἐκεῖνη ταῖς ἀγιάζει.
Παραμερίστε νὰ διαβῆ τοῦ γένους εἶν' ἐθνάρχης,
Γρηγόριος ὁ Μάρτυρας ὁ Πέμπτος Πατριάρχης,
ἐμπρὸς προβάλλει σοβαρὸς στὸ μνήμα πλησιάζει.
Περήφανα τὸ κῦτταξε μὲ δάκρυ τὸ ἀγιάζει.
Κ' εὐλογημένο λέγει τρεῖς νᾶν τ' ἅγιο τους τὸ χῶμα,
τὸ ὄνομά τους νᾶν εὐχὴ σὲ κάθε ἀνθρώπου στόμα.
Γιατὶ αὐτοὶ ἐδώκανε στὴ πίστι στὴ πατρίδα,
ζωὴ, ἀγάπη καὶ χαρὰ, δόξα, τιμὴ κ' ἐλπίδα.
Ἡ ἀγιασμένη του μορφὴ δεξιὰ, ζερβιὰ τηράει,
σὰν κᾶτι νὰ πεθύμησε, τί τάχα νὰ ζητάει;
Ἴσως Ἑλλάδα εἰς τὸ νοῦ καὶ στὴ καρδιὰ πατρίδα,
Ἴσως τὰ πρῶτα ὄνειρα τοὺς πόθους τὴν ἐλπίδα.
Μὰ εἰς ἄλλον βλέπει ταῖς καρδιαῖς τὴν πίστι των σβυμένη,
Κ' εἰς ἄλλον βλέπει φρόνημα καὶ νεότη μαραμένη.
Τὸ πετραγεῖλι σήκωσε νὰ κρύψῃ τὴ θωροῖά του,
καὶ μὲ πικρὸ παράπονο νὰ σβύσῃ ἕνα δάκρυ,
ποῦ φλογερὸ ἐπρόβαλε στὴ λαμπερὴ ματιὰ του.

ΤΥΠ. Α. ΛΑΝΤΖΑ

Καὶ λέγ' «ἐμεῖς προσμέναμε στοὺς τάφους τόσα χρόνια,
γιὰ ν' ἀκουσθοῦν στὸν Ὀλυμπο Ἑλευθεριᾶς κανόνια.
Γιὰ νὰ ἔξυπνήσ' Ἀρβανιτιά, τὸ ξακουσμένο Σοῦλι,
νὰ σηκωθοῦν ἀκράτητοι ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι.
Γιὰ νὰ χαροῦμετε καὶ ἡμεῖς στῆς νίκης τὴν ἡμέρα.
Παιδιὰ μέγαλανε γονῶν μ' Ἑλλάδα τὴν μητέρα,
Ποῦ εἶν' οἱ πρῶτοι ἥρωες; ποῦ τὰ θερῖὰ ἐκεῖνα;
Ποῦ δὲν φοβῶνταν χαλασμό, σφαγὴ, φωτιὰ καὶ πείνα;
Ποῦχαν παλάτι τὸ βουνο προσκέφαλο λιθάρι,
καὶ φυσικὴ κληρονομιά τὸν τίτλο παλληκάρι.»
Μὲ πόνον ἀναστέναξε ποῦ πνίγει τὴ φωνὴ του,
μὰ πάλι ξαναμίλησ' ἡ ἀγγελικὴ ψυχὴ του.
«Ἐχετε πίστιν στὸ Θεὸ ὡς μόνη σας ἐλπίδα,
σὲ Σᾶς αὐτοπεποίθησι κ' ἀγάπη στὴν πατρίδα.
Δίχως θυσίας οἱ λαοὶ δὲν γίνονται μέγαλοι,
λαὸς ποῦ δὲν θυσιάζεται τὸν θυσιάζουν ἄλλοι.
Καθῆκον κ' αὐταπάρησις θὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα,
εἶναι δειλίαις πρόφασις μέγαλη φρονημάδα.»
Εἶπε κ' ἔγινεν ἄφαντος καὶ αὐτὸς καὶ ὄλ' οἱ ἄλλοι,
στρατιῶτες καὶ ὀπλαρχηγοὶ καὶ ἥρωες μέγαλοι.
Καὶ μοναχὴ τῆς ἔμεινε ἡ πικραμένη μοῦσα,
Τοὺς σκοτωμένους ἥρωας μὲ πόνον τραγουδοῦσα.

«Στολιζῶ τὸ μνήμα μὲ δάφνης κλωνάρια
ἐκείνων ποῦ πρόπουνε δάφνης λουλούδια
δὲν κλαίω, δὲν κλαίονται τὰ παλληκάρια
ποῦ ἡ μοῦσα γιὰ δ' αὐτοὺς τονίζει τραγούδια.

Αἰῶνια δόξα σὲ κείνους ἀνήκει
ποῦ ἔσβυσαν μ' αἷμα τοῦ Τούρκου τὴν νίκη
κ' ἂν ἔπεσαν μάρτυρες ὄλοι μαζὺ
μὰ ἡ Κρήτη στὴ πτώσι τους μεσ' ἀναζῆ.

Τιμὴ στοὺς στρατιώτας ποῦ εἶνε γραμμένοι
στοῦ γένους τὸ πάνθεο, στὴν Ἱστορία
γιατ' εἶνε ἀθάνατοι καὶ δοξασμένοι
καὶ τάφος τους κάθε ἀνθρώπου καρδιά.

Στολιστε τὸ μνήμα μὲ δάφνης κλωνάρια
σὲ τέτοιους στρατιώτας ταιριάζουν λουλούδια
μὴ κλαῖτε δὲν κλαίονται τὰ παλληκάρια
ποῦ ἡ μοῦσα γιὰ δ' αὐτοὺς τονίζει τραγούδια.»

Κέρκυρα Μάιος 1909.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΖΟΥΡΑΣ
ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ

Αρ. Εισ. 796
VI 314